א וועכנטליכע בלעטל אריס געגעבן דורך בני אמונים

וכל מאמיניים

בני אמונים

פרשת בחקותי

בנתיבות אמונים

פון די טיפקייט פון די פרשה אין די ענינים פון אמן און תפילה

די גרויסע סגולה צו זוכה זיין צו קינדער תלמידי חכמים

די טאג פון ערב ראש חודש סיון איז באקאנט אינבאראל אלץ א זמן וואס איז מסוגל צו דאוונענען אויף די חינוך און אויף די הצלחה פון אונזערע קינדער. די מקור פון די מנהג שטאמט פונעם **'של"ה'** הקדוש (מס' תמיד, נר מצוה קלב) וואס שרייבט: "און ספעציעל דארף מען דאוונענען מ'זאל האבן ערליכע קינדער עד סוף כל הדורות, און אויך אויף אלע זיירע געבוירן און זיירע פאסיגע זיווגים **...און מיין הארץ זאגט מיר, אז ערב ראש חודש סיון איז א עת רצון צו בעטן אויף דעם**, די חודש וואס מ'האט געגעבן די תורה, און דעמאלטס ווערן אונז אנגערופן 'בנים' צום אויבערשטן".

און דער **'של"ה'** לייגט צו אז עס איז פאסיג אז די עלטערן זאלן אין דעם טאג פאסטן, נתעורר ווערן צו תשובה און פארעכטן די זאכן פון שטוב, און אויך געבן צדקה פאר ערליכע ארימעלייט.

עס איז באקאנט די ספעציעלע תפילה וואס דער של"ה האט איבער געשריבן פון א פריערדיגן ספר וואס אין דעם זאגט מען ארויס קלאר אלע בקשות, און עס טוהט ערוועקן יעדע הארץ צו אהבת ה' און צו ערציהן די קינדער צו תורה און צו מצוות.

דעם טאג ער"ח סיון, ווי דערמאנט, האט א עקסטערע סגולה צו בעטן אויף די חינוך פון די קינדער צו תורה, אבער די גדולי ישראל האט שוין אנגעמערקט אז יעדן טאג אין לויף פונעם יאר דארף מען בעטן אויף דעם, און אויף דעם האט מען מתקן געווען א עקסטערע ברכה צו זאגן יעדן אינדערפריה - דאס איז דאך די ברכת התורה וואס מיר בעטן: "ונהיה אנחנו וצאצאינו [וצאצאי צאצאינו] וצאצאי עמך בית ישראל - כולנו יודעי שמך ולומדי תורתך לשמה".

ונהיה אנחנו וצאצאינו

און אזוי ווי דער **'חפץ חיים'** שרייבט (משנה ברורה סי' מז ס"ק יז): "שטענדיג זאל זיין די געבעטה אין די מויל פון די עלטערן אויף זיירע קינדער, אז זיי זאלן לערנען די תורה און זיין צדיקים און בעלי מדות טובות. און ער זאל שטארק אינזין האבן ביי די ברכה פון אהבה רבה, **און ביי די ברכת התורה וועו ער זאגט ונהיה אנחנו וצאצאינו**, און אזוי אויך וועו ער זאגט אינמיטן 'ובא לציון' די וועדטער 'למען לא ניגע לריק ולא נלד לבהלה...'".

אויסער דעם, זעהט זיך אויס אז דאס עצם זאגן די ברכות התורה מיט כוונה העלפט צו די רוחניות'דיגע הצלחה פון אונזערע קינדער, אזוי ווי מיר זעהען אין די גמרא אין נדרים (פא א), אז חז"ל וואונדערן זיך פארוואס זעהען מיר נישט איינמאל אז די קינדער פון די תלמידי חכמים זענען נישט ווי זיירע עלטערן? האט רבינא ערקלערט: "ווייל זיי זאגן נישט די ברכות התורה".

די תורה זאל אריבער גיין בירושה

דער **'צל"ח'** אין זיינע חידושים אויף מסכת ברכות (סד א) איז מסביר אויף א וואונדערליכן אופן די פארבינדונג צווישן דאס זאגן ברכות התורה מיט כוונה צו די הצלחה אין חינוך פון די קינדער, און ער שרייבט אזוי, די עיקר ציל פון לערנען איז אז וואס ער לערנט זאל זיין אויסגעקריצט אויף זיין הארץ ער זאל עס נישט פארגעסן, ווייל אויב ער פארגעסט - וואספארא נוצן האט ער פון זיין לערנען?! לויט דעם קען מען זאגן אז די בעסטע סגולה צו געדענקען דאס לערנען איז דאס זאגן ברכות התורה מיט כוונה, ווייל מיר טרעפן אין חז"ל (נדרים לח א) אז משה רבנו האט פון פריער פארגעסן דאס לערנען, ביז דער אויבישטער האט עס אים געגעבן פאר א מתנה, און פון דעמאלטס האט ער אלעס געדענקט.

> **וועו שרייבט מען 'יעקב' מיט א ו' ?**
>
> **וְזָכַרְתִּי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקוֹב** (כו מב)
>
> דער חתם סופר זאגט ['תורת משה', ע"פ דברי רש"י כאן] אז בזמן הזה איז די נאמען 'יעקב' אן א ו', אבער וועו אליהו וועו קומען לעתיד לבוא וועט עס זיין - 'יעקוב'. און עס איז באקאנט וואס דער הרמ"ע מפאנו שרייבט (י' מאמרות ח"ד ב טו) אז 'יעקוב' באטרעפט 'אמן ואמן', און לויט דעם קען מען זאגן אז וועו א מענטש געבט אכטונג צו זאגן די ברכות אקעגן צוויי וואס זאלן ענטפערן אמן, איז עס ווי 'אמן ואמן', און מיט דעם דערנענטערט מען די גאולה שלימה, וואס דעמאלטס וועט יעקב'ס נאמען זיין 'יעקוב'.
>
> 'אגרא דצבי' על אגרא דפרקא רמז נט

און חז"ל זאגן דאך (ברכות לה א) אויף די סתירה צווישן די פסוקים "לה' הארץ ומלואה", און "והארץ נתן לבני אדם", אז בעפאר די ברכה געהערט אלעס צו השי"ת, און נאך די ברכה איז א מענטש זוכה אין דעם און אלעס ווערט זיינס, דאס זעלבע קען מען אויך זאגן אויף די ברכות התורה, וואס בעפאר וועו מ'זאגט עס וועדט די תורה אנגערופן "תורת ה'", און נאר נאכדעם איז ער זוכה צו דעם, און עס ווערט אנגערופן זיין תורה.

פון זעהען מיר, אז אזוי ווי משה רבנו האט פארגעסן די תורה ביז וועו ער האט עס באקומען במתנה פונעם באשעפער, אזוי אויך, יעדער מענטש קען נישט געדענקען די תורה נאר נאך וואס ער זאגט די ברכות התורה וויי עס דארף צו זיין, און דורך דעם וועדט עס זיינס, און וועגן דעם ענדיג זיך די נוסח פון די ברכה מיט די וועדטער "נותן התורה", ווייל נאכן זאגן די ברכה איז עס געגעבן געווארן פאר אונז.

מיט דעם ערקלערט דער **'צל"ח'** די מאמר חז"ל אין מסכת נדרים, אז די תלמידי חכמים וואס געבן נישט אכטונג צו זאגן די ברכות התורה ווי עס דארף צו זיין, זענען נישט זוכה אז זייערע קינדער זאלן זיין אזוי ווי זיי, וויבאלד אז נאר נאכן זאגן די ברכות התורה געהערט די תורה צו דעם וואס לערנט, וועגן דעם דער וואס געבט נישט אכטונג אויף די ברכות עס צוזאגן ווי עס דארף צו זיין, איז די תורה נישט זיינס, און אויב אזוי קען ער עס נישט איבערגעבן פאר זיינע קינדער, ווייל ס'איז דאך דא א כלל אין הלכות ירושה אז א מענטש קען נישט פאר'רש'ענען פאר זיינע קינדער אזאך וואס איז נישט זיינס.

ענליך צו דעם שרייבט אויך דער **'מטה משה'** (ח"ב סי' שנא): "אזוי ווי אין די זכות פון די ברכת הנהנין איז דא די ברכה אין די תבואה און אין די פירות ...אזוי אויך **אין זכות פון די ברכות התורה איז דא א ברכה אין די תורה בי אים און ביי זיינע קינדער און קינד'ס קינדער**, און ער איז נישט געווארנט אין דעם, גיט עס נישט אריבער צו די קינדער, אזוי ווי חז"ל זאגן אין נדרים...".

א וואונדערליכע מעשה וועדט געברענגט אין **'תנא דבי אליהו'** (רבא פ"ח י), אויף א כהן וואס איז געווען זייער א ערליכער, און זיינדיג אין גלות בבל "האט יעדן טאג געדאוונט און געבעטן רחמים, און מיט זיין צינג האט ער געלעקט די זאמד אז קיינער פון זיינע קינדער זאלן נישט צוקומען צו א עבירה". עטליכע יארן נאכדעם, האט ער זוכה געווען צוריק גיין קיין ארץ ישראל צוזאמען מיט די ארויפגאנג פון עזרא, דארט האט ער געלעבט נאך ארום פופציג יאר וואס דעמאלטס האט ער זוכה געווען צו זעהן ביי זיינע קינדער און איניקלעך כהנים גדולים און יונגע כהנים, און מ'האט געזאגט אז אויף אים איז געזאגט געווארן די פסוק (תהלים לז ג-ד): "בטח בה' ועשה טוב ...והתענג על ה' ויתן לך משאלות לבך".

ענטפערן אמן נאך די ברכות התורה

ווי אויבנדערמאנט, כדי צו געניסן פון די וואונדערליכע סגולה פון די ברכות התורה, דארפן מיר עס זאגן מיט כוונה וויי עס דארף צו זיין. אויסער דעם דארפן מיר אויך זארגן עס צו פארענדיגן דורך ענטפערן אמן, ווייל עס שטייט דאך אין **זוהר** הקדוש (עקב דרעא א) אז נאר א ברכה וואס מ'ענטפערט אויף איר 'אמן' איז א גאנצע ברכה, און דער **רמ"א** (או"ח קסז ב) פסק'נט אויך אז ענטפערן אמן איז א טייל פון די ברכה, און אויב עס איז געזאגט געווארן אויף אלע ברכות, איז דאך זיכער אז עס איז געזאגט געווארן אויף די ברכות התורה וואס איז אנדערשט פון אלע ברכות מיט דעם וואס די חיוב איז מן התורה, און דער **'פרי מגדים'** ('תיבת גמא' האזינו) לייגט צו אז אויך די אמן וואס מ'ענטפערט נאך דעם - איז מן התורה.

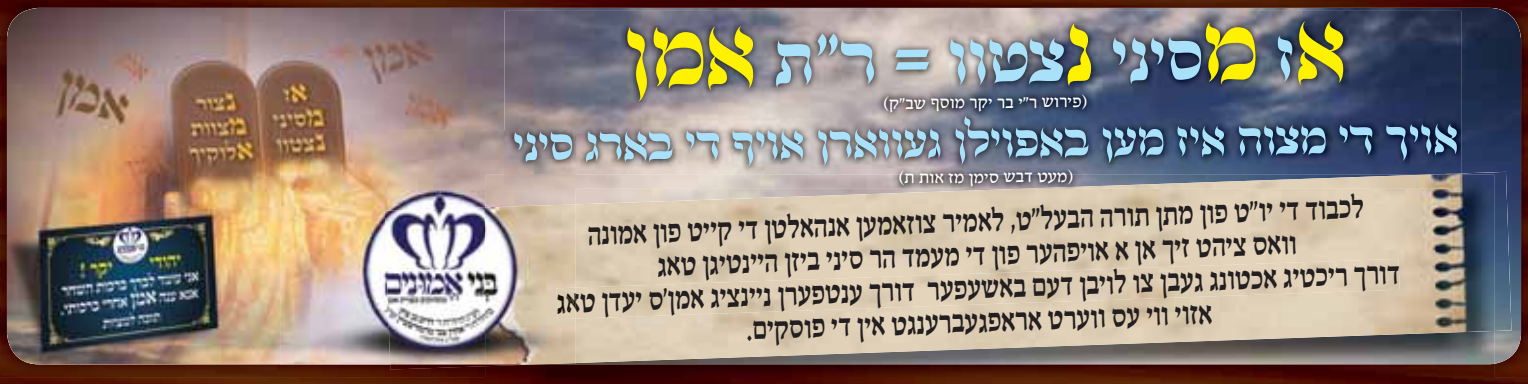

פניני אמונים

פערל וועדטער איבער אמן
און תפילה אין די פרשה פון די וואך

גשמיות'דיגע מחשבות - אין זייער צייט

אִם בְּחֻקֹּתַי תֵּלֵכוּ ...וְנָתַתִּי גִּשְׁמֵיכֶם בְּעִתָּם (ויקרא כו ג-ד)

דער מעזריטש מגיד זי"ע טייטש: איינס פון די באקאנטע וועגן פונעם יצר הרע איז צו פארדרייען דעם מענטש וועג ער שטעלט זיך דאוועגען וועג ער ברענגט אין אים אריין מחשבות זרות פון גשמיות'דיגע זאכן. און דאס האט אונז די תורה צוגעזאגט; "אם בחקותי תלכו" - דער וואס גייט לויט די געזעצן פון די תורה, איז "ונתתי גשמיכם בעתם" - איז ער פארזיכערט אז די גשמיות'דיגע מחשבות וועלן אים נישט שטערן ביים דאוועגען, נאר זיי וועלן קומען צו אים אין די פאסיגע צייט.

'תפארת עוזיאל' [פון הרה"ק ר"ע מייזליש, א תלמיד פונעם מגיד]

די נוסח פון דאוועגען איז געראכנט ווי א פסוק

וְנָתַתִּי שָׁלוֹם בָּאָרֶץ (כו ו)

אויף די פסוק ברענגט רש"י די ווערטער פון חז"ל: "פון דא לערנען מיר אז שלום איז חשוב אזוי ווי אלעס, און אזוי שטייט אויך: עושה שלום ובורא את הכל". און לכאורה איז שווער, ווייל מ'טרעפט דאך נישט אזא לשון אין א פסוק, ווייל די לשון אין ישעיה (מה ז) איז: "עושה שלום ובורא רע". קען מען ענטפערן, אז ווייל די חכמים האבן באשטימט צו זאגן די נוסח ביי די ברכה פון "יוצר", איז עס געראכנט ווי עס וואלט געשטאנען אזוי.

'עמר נקא' [לרבי עובדיה מברטנורא]

די מאה ברכות אקעגן די צעהן טויזנט מזיקים

וּמֶה מִכֶּם רָבָּה יְרַדֹּפוּ (כו ח)

חז"ל זאגן (במדב"ר יח כא) אז דוד המלך האט מתקן געווען צו זאגן די מאה ברכות יעדן טאג, און דורך דעם האט זיך אפגעטוהן די מגיפה פון די אידן. א וואונדערליכער רמז אויף דעם האבן מיר אין די פסוק: "ומאה מכם" - ד.מ. די מאה ברכות וואס ווערט געזאגט דורך ענק יעדן טאג, "רבבה ירדופו" - וועלן נאכיאגן און פארטרייבן די צעהנדליגע טויזנטער מזיקים וואס רינגלען ארום שטענדיג דעם מענטש, אזוי ווי עס שטייט (תהלים צא ז) "יִפֹּל מִצִּדְּךָ אֶלֶף וּרְבָבָה מִימִינֶךָ אֵלֶיךָ לֹא יִגָּשׁ".

אור החיים הק'; עיין יעקב מנחות מג ב

די הארבסטע קללה - איז פארלירן די כח פון תפילה

וַאֲכַלְתֶּם בְּשַׂר בְּנֵיכֶם ...וְהִשְׁמַדְתִּי אֶת בָּמֹתֵיכֶם (כו כט-ל)

דער 'אבן עזרא' לערנט ארויס פון דעם וואס די פסוקים זענען געשריבן געוואונען נאנט, אז אויסער דעם שרעקליכן הונגער וואס איז דא דערמאנט וועט צוקומען נאך א קללה - אז אויך די 'במות' וואו דארטן פלעגן די אידן דאוועגען וועט אוועק גענומען ווערן פון זיי, און דורך דעם וועלן זיי נישט האבן א פלאץ צו דאוועגען צו השי"ת ער זאל זיי ראטעווען פון די הונגער.

זעהן מיר פון דעם - האט געזאגט דער משגיח הגה"צ **רבי גדליה אייזמאן** זצ"ל - אז אוועק נעמען די מעגליכקייט פון צו דאוועגען, איז מער הארב פון די קללה פון "ואכלתם בשר בניכם", און פון דא האבן מיר א באווייז אויף דעם שטארקן כח פון תפילה.

גידולי מוסר אלול עמ' קפג

דערמאנען די זכות אבות אלץ א ברכה און נישט פארקערט

וְזָכַרְתִּי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקוֹב וְאַף אֶת בְּרִיתִי יִצְחָק וְאַף אֶת בְּרִיתִי אַבְרָהָם אֶזְכֹּר (כו מב)

אסאך וואונדערן זיך אויף די פלאץ פון די פסוק-וואס איז א נחמה, צווישן די שוועריקייטן וואס ווערן דא אויסגערעכנט. איז דער 'של"ה הק' ערקלערט עס בדרך משל, עס איז דאך קלאר אז ווען א רשע בן צדיק זינדיגט איז עס מער הארב וי ווען א רשע בן רשע זינדיגט, ווייל דער ערשטער האט דאך געזהען די מעשים טובים פון זיין טאטן, און דאך איז ער נענאנגען זינדיגן, אבער דער צווייטער האט דאך נישט געהאט פון וועמען זיך צו לערנען וויאזוי מ'דארף זיך אויפפירן.

לויט דעם איז די פסוק נישט ווי א טרייסט, נאר די פסוק וויל ערקלערקן די הארבקייט פון די קללות, וויבאלד אז מיר זענען בני אברהם יצחק ויעקב איז נערעסער די פאדערונג אויף אונז - פארוואס האבן מיר זיך נישט אפגעלערנט פון זייערע גוטע וועגן, נאר מיר האבן אויסגעוועלט צו גיין אין די שלעכטע וועגן.

מיט דעם יסוד טייטש דער 'חתם סופר' די נוסח וואס מיר זאגן פאר 'אשמנו' - "אבל אנחנו ואבותינו חטאנו", וואס לכאורה פארוואס דערמאנען אונז די מעשים פון אונזערע עלטערן, אונז קומען דען זיך מתוודה זיין אויף זייערע עבירות?! נאר די פשט איז, ווען מיר זעהען די מעשים פון אונזערע עלטערן און מיר ווייסן וויפיל מיר וואלטן זיך געקענט אפלערנען פון זיי, פארשטייען מיר די הארבקייט פון אונזערע עבירות, און איבער דעם זענען מיר זיך מתוודה...

('תורת משה').

אנדערשט איז, ביי די נוסח פון מוסף אין ראש השנה ווען מיר זאגן "ועקידת יצחק לזרעו היום ברחמים תזכור", ווי דער גאון **רבי אפרים זלמן מרגליות** פון בראד האט ערקלערט, מיר בעטן אז כאטש וואס דעם היינטיג'ן טאג איז א יום הדין, פון דעסוועגן דאס געדענקען די זכות פון עקידת יצחק זאל זיין נאר **לרחמים** און נישט חלילה ווי א קטרוג אונז פארוואס מיר גיין נישט אין זיינע וועגן ('כתבי אבא מרי' עמ' עד).

ענליך צו דעם האט געטייטש הרה"ק בעל **'שפע חיים'** פון צאנז די לשון וואס מ'זאגט ביי "עלה ויבוא' - "ויזכר זכרוננו וזכרון אבותינו ...לפניך לפליטה **לטובה**", וואס עס זעהט אויס וואו עס איז איבערג, נאר וויבאלד אז דערמאנען זכות אבות קען אמאל זיין א סיבה אויף א קטרוג, דערפאר בעטן מיר אז די זכות אבות זאל ארויף גיין און זיין פאר אונז 'לפליטה לטובה' (קובץ 'ישראל סבא' פא עמ' רי).

מעשה אמונים

א וועכנטליכע ערציילונג
אויף אמן און תפילה

שתזכני לגדל בנים ...חכמים ונבונים

די וואונדערליכער ערציילונג וואס איז פאר אונז האט דערציילט הרה"צ רבי צבי מאיר זילבערבערג שליט"א פאר א גרופע מחנכים וואס האבן געוואלט הערן איבער דאס טיערקייט פון 'עבודת התפילה' אין די ארבעט פון חינוך:

פלוצלינג איז שטיל געווארן אין בית המדרש. אלע האבן זיך אויסגעדרייט צו די ווינקל וואו זיי זענען געווען געוואוינט צוקוקן אין די לעצטע חודשים מיט רחמנות צו די אינטערסאנטע 'חברותא' וואס איז געקומען לערנען בייַ זיי אין בית המדרש, אבער דאס קינדערישע געווין שטימע וואס איז געהערט געווארן פון דארט האט אויפמערקזאם געמאכט די ארומיגע און ערוועקט זיירע רחמנות געפילן.

פון איין זייט טיש איז געזיצן ר' משה ווי יעדע נאכט, פון די אויסדערוועלטע פון די כולל, א יונגערמאן וואס האט געקענט אסאך לערנען ש"ס און פוסקים, אבער די שוועריקייטן אין פרנסה האבן אים צוגעדרוקט ער זאל ווערן א פריוואטער מלמד פאר קינדער אויף עטליכע שעות אין די נאכמיטאג שעה'ן. פון די אנדערע זייט איז געזיצן מתתיהו, א צוועלעף יעריגער יונגל, וואס ווען עס זעהט זיך אויס האט ער געדארפט צוקומען צו הילף.

זיין פאטער וואס איז געווען א פארמעגליכער, האט געזוכט פאר אים דעם בעסטן חברותא, ער איז צוגעגאנגען צו די כולל וואס איז געווען נעבן זיין הויז, און זייער שנעל האט ער אפגעשמועסט מיט ר' משה - וואס אויסער זיינע אנדערע מעלות, איז ער געשאנקען געווארן מיט א קלארן שפראך און א וואונדערליכן כח צו ערקלערן - ער זאל לערנען מיט זיין זוהן א האלבע שעה יעדע נאכט.

אין אנהויב האט אויסגעזעהן אז אלעס פארט אויפן גוטן ריכטונג, אבער זייער שנעל איז אים קלאר געווארן אז די ארבעט איז צו שווער פאר אים, עס האט זיך ארויס געוויזן אז דעם יונגל'ס פארשטאנד איז גאר שוואך אויף א דראסטישן אופן.

זיי האבן זיך געקענט אויפהאלטן דורכאויס א גאנצן שיעור אויף צוויי שורות גמרא, ווען מתתיהו, פון איין זייט, פראבירט מיט אלע זיינע מעגליכקייטן זיך קאנצעטרירן און פארשטיין, און ר' משה, פון די אנדערע זייט, פלאגט זיך מיט אלע זיינע כוחות כדי צו ערקלערן, אבער אויך נאכן לערנען האט אויסגעזעהן אז די פלאג איז געווען אומזינסט. די גמרא איז געבליבן פאר מתתיהו ווי א פארמאכטן ספר.

עס זענען דורכגעגאנגען טעג און וואכן, ר' משה האט פראבירט ווי וויייט מעגליך 'צו שלעפן די וואגן', זיין הארץ האט אים נישט גענאזט אפלאזן דעם יונגל אליין, און איבערהויפט ווען ער האט זיך איבערגעצייגט אין זיין שטארקן ווילן צו פארשטיין, אבער נאך עטליכע חודשים האט ער באשלאסן צו הייבן הענט. ביי זיך אין הארץ האט ער באשלאסן אז דער יונגל קען נישט מצליח זיין אין לערנען און פארשטיין די תורה.

יענעם אוונט האט ר' משה געטראכט צו זאגן פאר מתתיהו אז פון די קומענדיגע וואך וועט ער שוין נישט לערנען מיט אים, עס איז אים זייער שווער אנגעקומען דאס צו זאגן פאר אים, אבער ער האט נישט געהאט קיין אויסוועג. אזוי, אז ביים ענדיגן דעם שיעור וואס איז אויך נישט געלונגען בעסער ווי די פריערדיגע, האט ר' משה געזאגט צו זיין תלמיד, מיט א צובראכענע שטימע וואס ער האט באשלאסן.

צו אזא רעאקציע האט ער זיך נישט גערעכטן. אין די מינוט וואס דער קינד האט עס געהערט האט ער אויסגעבראכן אין א ביטערליכן געוויין וואס האט אויפגערודערט דעם גאנצן שוהל. מתתיהו איז נישט גרייט געווען אננעמען די בשורה. עס זעהט זיך אויס אז זיין ליבשאפט צו די תורה אין זיין הארץ, איז געווען אסאך מער ווי זיינע שוואכע טאלאנטן, און ווען דער יונגל האט געבעטן מ'זאל נאך פראבירן, האט ר' משה'ס הארץ אים נישט געקענט אפזאגן.

דאס איז געווען דאנערשטאג ביינאכט. נאכן דאוועגען מעריב איז דער קינד אהיים און מיט א צובראכענע שטימע האט ער דערציילט פאר זיין מאמע וואס עס איז פארגעקומען דעם אוונט. "מאמי, וואס וועט זיין די סוף?" - האט ער זיך אפגערעדט אין זיין מאמע'ס אויערן ווען די טערען פארפליי'צן זיינע אויגן, "ווען וועל איך אויך זוכה זיין צו פארשטיין די גמרא אזוי ווי מיינע אנדערע חברים?! פארוואס איז עס פאר מיר אזוי שווער...??"

די הארץ פון די מאמע איז שיער צובראכן געווארן, און זי האט געזאגט: "זאלסט ווייסן, מיין טייערער מתתיהו, אז יעדן ערב שבת ווען איך צינד אן די ליכט בעהט איך מיט טרערן אויף דיר, דו זאלסט מצליח זיין אין דיין לערנען, אז דו זאלסט זוכה זיין צו פארשטיין די תורה און אויסוואקסן א תלמיד חכם".

"מארגן, וויל איך דיר פארשלאגן, זאלסטו זיך צושטעלן צו מיין געבעהט, מיר וועלן צוזאמען בעטן פאר השי"ת אין די עת רצון, איך בין זיכער אז די תפילה וועט אויפטוהן".

א וואונדערליכע עפיזאד וואס מ'זעהט נישט אין איר גלייכן איז פארגעקומען דעם ערב שבת אין די הויז פון די פאמליע פון מתתיהו, נעבן די אנגעצינדענע ליכט זענען געשטאנען די מאמע און איר זוהן און זיך געבעטן מיט הייסע טערען, אין לויף פון א לאנגע צייט האבן זיי ביידע געבעטן פון השי"ת ער זאל עפענען דעם הארץ פונעם קינד און זאל אים העלפן צו פארשטיין די תורה און מצליח זיין אין די לערנען, און אזוי, מיט א הארץ פול מיט האפענונג איז דער יונגל געגאנגען אין שוהל צו קבלת שבת.

אויף די איבערקערעניש וואס איז געווארן קענען עדות זאגן די אלע וואס זיצן אין דעם בית המדרש, און איבערהויפט ר' משה. גלייך פון דעם זונטאג און וויייטער האט זיך געעפנט די הארץ פון מתתיהו, ער איז פלוצלינג געווארן א ריכטיגער שותף ביים לערנען, צו פרעגן קושיות און זאגן סברות, און נאך עטליכע טעג איז ער שוין געווען אזוי ווי זיינע חברים אין פארשטיין א גמרא.

אין תפילה וואס איז ארויס געקומען פון טיפן הארץ פון די מאמע און איר זוהן, האט זייער שנעל צוגעברענגט צו א ענדערונג, אסאך מער ווי געווענליך.

המדריך האישי - ימי עיון להורים ומחנכים עמ' פג

בניי עיצובים shay